

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ
ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΨΕΥΔΗ

ΕΒ'.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ποῖον ἄλλο μέσον θὰ ἡδυνάμεθα νὰ θέσωμεν εἰς ἐνέργειαν διὰ νὰ κρατήσωμεν τὴν κοινωνικὴν διαφορὰν μας καὶ ἀπόστασιν μας, χωριζόμενοι τῶν ἀποκλήρων τῆς τύχης, τὰ ὅποια καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν ταφὴν αὐτῶν ἠτύχησαν;

Ἄλλὰ εἶναι δυνατόν νὰ τηρηθῇ ἡ τοιαύτη ἀπόστασις καὶ μετὰ θάνατον διὰ τοιούτων μέσων, ἢ μήπως μετὰ τὸ τελευταῖον—κράκ—τὸ ὅποιον ἀφίνει τὸ φέρετρον νὰ ἀκουσθῇ, καθ' ὃν χρόνον ἀκριβῶς ρίπτεται μέσα εἰς τὸν ψυχρὸν τάφον, παύει τότε ἀκριβῶς καὶ ἡ τελευταία ἡμῶν προσπάθεια πρὸς διατήρησιν τῆς κοινωνικῆς ἡμῶν ἀποστάσεως;

Ἐπὶ τέλους ποῖος θὰ εἶχε τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἰκανότητα νὰ μᾶς ξεχωρίσῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ δώσῃ πρὸς ἡμᾶς τὴν προσήκουσαν θέσιν, ὅταν μετ' ὀλίγον ἀποδοθῇ εἰς τὴν γῆν ὁ φόρος τοῦ σώματος, καὶ τὸ στέλεχος αὐτοῦ ἐξηθρωμένον πλέον καὶ γυμνὸν ἀναδυθῇ ἐπ' αὐτῆς;

Ἐνας ἀκόλουθος παρατηρητὴς ὅμως καὶ κριτὴς ἀμερόληπτος μᾶς τοιαύτης νεκρικῆς πομπῆς καὶ παρατάξεως, ὅπως αὕτη γίνεται σήμερον ὑφ' ἡμῶν, ἥτις κάθε ἄλλο εἰμπορεῖ νὰ παρουσιάσῃ ἐν τῷ συνόλω αὐτῆς, παρὰ ἐκφορὰν νεκροῦ, δὲν θὰ εἶχε νὰ ἴδῃ τίποτε τὸ ὑψηλὸν· τίποτε τὸ ἰδιώδες· τίποτε τὸ συγκινητικὸν· τίποτε τὸ διδακτικὸν ἀπὸ μίαν συνάθροισιν ἀνθρώπων δι' ἐκφορὰν ἐνὸς νεκροῦ, ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς ὁποίας πολλὰ τὰ ἠθικὰ θὰ ἔπρεπε νὰ διδαχθῇ.

Οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων νομίζουσι κατάλληλον τὴν εὐκαιρίαν τῆς συναντήσεώς των με ἄλλους εἰς τὸ μέρος αὐτὸ, τῆς συγκεντρώσεως πρὸς ἐκφορὰν νεκροῦ, καὶ ἀδιαφοροῦντες πρὸς κάθε ἄλλο ὑψηλὸν καὶ ἰδεῶδες ἐγκλειόμενον μέσα εἰς τὴν τραγικὴν αὐτὴν περιπέτειαν τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς καὶ πρὸς ὅλην τὴν ὑπόθεσιν τῆς νεκρικῆς πομπῆς ἀρχίζουσιν ἀνενόχλητον συζήτησιν, συνοδευσμένην πολλάκις με ἀδιάφορον κάπνισμα καὶ με βάδισμα ἀπρεπές.

Ἡ ἐντύπωσις ἐκ τοῦ θεάματος αὐτοῦ εἶνε ἄκρως λυπηρὰ.

Ἡ ἔλλειψις δὲ ἠθικῆς συγκινήσεως, τὴν ὁποίαν ζητεῖ ἡ ἐκκλησία μας νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, μαζὶ με τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ θανάτου, διὰ τῶν εὐχῶν καὶ ὕμνων αὐτῆς, μαρτυρεῖ ὀδόσιν ἠθικὴν ἐπύρροην ἐξασκεῖ ὁ σημερινὸς τρόπος τῆς ἐκφορᾶς τῶν νεκρῶν, με τὸν ἀσκοπον περίπατον

τὸν ὁποῖον κάμνομεν πρὸς αὐτοὺς, μαζὶ με τὸ ὅλως ἀπρεπές καὶ ξένον πρὸς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν πνεῦμα ψάλλισμο τῶν περισσοτέρων ἱεροφαλτῶν, πολὺ τῶν ὁποίων μάλιστα μετὰ τὸ κκέλο στραβὰ καὶ τὰ χέρια τους πολλὰκις εἰς τὴν τσέπην, διαγωνίζονται εἰς τοὺς δρόμους ποῖος θὰ φωνάξῃ δυνατώτερα.

Ὅλα αὐτὰ καθὼς καὶ πλείστα ὅσα ἄλλα, τὰς λεπτομερείας τῶν ὁποίων δὲν θέλομεν νὰ περιγράψωμεν, συντελοῦσιν εἰς τρόπον ὥστε, νὰ χάνῃ ἡ ἐκφορὰ τῶν νεκρῶν τὴν Χριστιανικὴν τῆς ἀποφιν τὸ συγκινητικὸν δηλ. καὶ διδακτικὸν αὐτῆς μέρος πρὸς διδασκαλίαν τῶν ἐπιζόντων, τῶν ὁπίων, τὴν Χριστιανικὴν μόρφωσιν, ἀπὸ κάθε ἄλλῃ περιστάσει ζητεῖ καὶ ἐπιδιώκει ἡ Ἐκκλησία μας διεκτραγωδοῦσα κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν δι' αὐτὸν καὶ μόνον τὸν σκοπὸν, τὸ ἄστατον καὶ τὸ ἀπατηλὸν τῆς ἐφημέρου ταύτης ζωῆς, διὰ τῆς καθόλου ἐν γένει ἱερᾶς ἀκολουθίας τῶν νεκρῶν, καθόσον διὰ τῆς διδασκαλίας ταύτης, θέλει νὰ κάμῃ γνωστὴν τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων τῆς παρουσίας ζωῆς εἰς τοὺς πιστοὺς τῆς, καὶ νὰ παραυλᾷ αὐτοὺς ἀπὸ τὴν πλάνην καὶ τὴν παραγνώρισιν αὐτῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἄνδρ. Παπαγεωργακόπουλος

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Πολλαχόμεν λαμβάνομεν συγκινητικὰς ἐπιστολάς δι' ὧν οἱ ἀγαπητοὶ καὶ φιλόχριστοι ἀναγνώσται μᾶς ἐνθουρνούν εἰς τὸ βαρὺ καὶ ἐπίμοχθον ἔργον ὃ ἀνελάβομεν.

Ἐὰν ὁ χώρος καὶ αἱ ἀρχαὶ τοῦ περιοδικοῦ μᾶς ἐπέτρεπον θὰ ἐδημοσιεύομεν ταύτας ἴνα ἴδῃ τὸ κοινὸν με πόσῃν συγκινητικὴν χάραν ὁ λαὸς ἐπιζητεῖ τὴν πνευματικὴν ἀναγέννησίν του, καὶ ἀντιστρόφως νὰ συγκρίνῃ ταύτην πρὸς τὴν ἀναληθσίαν τῶν ἐντεταλμένων τὴν πνευματικὴν τροφοδοσίαν τοῦ λαοῦ. Ἐξαιρετικῶς μᾶς συνεκίνησεν ἡ τοῦ ἐφημερίου Ἄλισσοῦ αἰδεσιμολ. ἀδελφοῦ κ. Ἀλεξάν. Παπαχαντζῆ. Ἄς εὐχηθῶμεν καὶ ἄς ἐργασθῶμεν ὡς τέκνα τοῦ Φωτὸς νὰ εὐοδώσῃ τὸ μονάκριβον τοῦτο τῆς Μητροπόλεως Πατρῶν ὄργανον τὸ Φῶς τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον.

ΛΟΓΩ πληθώρας ὕλης εἰς τὸ παρὸν φύλλον δὲν ἐδημοσιεύθησαν ἡ σειρά τῶν Παιδαγωγικῶν καὶ Ἀπολογητικῶν μελετῶν. Ἡ συνέχεια αὐτῶν θὰ εἶναι εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.